

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžo/62/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012200024
Dátum vydania rozhodnutia:	21.05.2015
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1012200024.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: FUNDUS, s. r. o., so sídlom Agátová 4D, Bratislava, IČO: 36 330 787, zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Karadžičova 8, Bratislava, ako právny nástupca zaniknutého žalobcu HRONKA, s.r.o., so sídlom Agátová 1, Bratislava, IČO: 36 734 896, proti žalovanému: Ministerstvo kultúry Slovenskej republiky, so sídlom Námestie SNP 33, Bratislava, za účasti: 1/ Mesto Banská Bystrica, 2/ EXIMA, spol. s r.o., so sídlom Lazovná 52, Banská Bystrica, IČO: 31 622 666, 3/ Rímskokatolícka cirkev Biskupstvo Banská Bystrica, so sídlom Námestie SNP 19, Banská Bystrica, IČO: 00 179 086, zastúpenej Advokátskou kanceláriou SOUKENÍK - ŠTRPKA s.r.o., so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. MK 2899/2011-51/14693 zo dňa 28. októbra 2011, konajúc o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 6/2012-127 zo dňa 27. júna 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 6/2012-127 zo dňa 27. júna 2013, p o t v r d z u j e .

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 165,58 € na účet právneho zástupcu JUDr. Jána Šoltésa, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č. k. 1S 6/2012-127 zo dňa 27. júna 2013 podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. MK 2899/2011-51/14693 zo dňa 28. októbra 2011 spolu s rozhodnutím Pamiatkového úrad Slovenskej republiky č. PÚ-11/521-17/4810/And zo dňa 07. júla 2011 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 66 € titulom náhrady súdneho poplatku a na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Jána Šoltésa trovy právneho zastúpenia vo výške 492,92 €, všetko do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Preskúmaným rozhodnutím č. MK 2899/2011-51/14693 zo dňa 28. októbra 2011 žalovaný ako odvolací orgán odvolanie žalobcu a účastníkov konania Mesta Banská Bystrica a spoločnosti EXIMA s.r.o. zamietol a potvrdil rozhodnutie

Pamiatkového úrad Slovenskej republiky č. PÚ-11/521-17/4810/And zo dňa 07. júla 2011, ktorým bolo v zmysle § 18 ods. 2 zákona č. 49/2002 Z. z. o ochrane pamiatkového fondu v znení neskorších predpisov (pamiatkový zákon) vyhlásené ochranné pásmo pamiatkovej rezervácie Banská Bystrica zriadenej Poverenictvom školstva a kultúry SNR, č. nariadenia vlády 16.118./1955-leg. zo dňa 18. mája 1955, vymedzenej nariadením vlády Slovenskej republiky č. 108/2004 Z. z. zo dňa 10. februára 2004 o pamiatkových rezerváciách Banská Bystrica a Kremnica v zmysle § 16 ods. 2 cit. zákona, ktoré nadobudlo účinnosť 01. marca 2004 a evidovanej v Ústrednom zozname pamiatkového fondu Slovenskej republiky pod č. 10 a nehnuteľných národných kultúrnych pamiatok.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynul záver, že rozhodnutia správnych orgánov vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré podľa súdu prvého stupňa spočíva v nesprávnom vyhodnotení vzťahu zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (stavebný zákon) a pamiatkového zákona. Poukázal na ustanovenia § 1 ods. 1, 2, § 2 ods. 4, § 4 ods. 1 písm. a/, c/, d/, f/, § 9 ods. 1, § 18 ods. 1, 2 pamiatkového zákona, uvádzajúc, že z cit. ustanovení vo väzbe na § 29 cit. zákona vyplýva, že Krajský pamiatkový úrad vypracúva zásady ochrany pamiatkového územia, ktoré sú dokumentom na vykonávanie základnej ochrany pamiatkového územia. Ďalej konštatoval, že zásady ochrany pamiatkovej rezervácie alebo pamiatkovej zóny obsahujú požiadavky na primerané funkčné využitie územia, na zachovanie, údržbu a regeneráciu historického pôdorysu a parcelácie výškového a priestorového usporiadania objektov, prípadne ďalších kultúrnych a prírodných hodnôt pamiatkového územia. Dodal, že zásady sú súčasťou územného priemetu ochrany kultúrnych hodnôt územia, ktorý je podkladom na spracovanie územnoplánovacej dokumentácie podľa stavebného zákona. Územný priemet ochrany kultúrnych hodnôt územia v súlade s § 7a stavebného zákona patrí medzi tzv. ostatné podklady, ktoré sa využívajú v územno-plánovacej činnosti.

Rovnako tak dal do pozornosti § 19b ods. 1 písm. b/ stavebného zákona, podľa ktorého v rámci prípravných prác obstarávateľ príslušnej územnoplánovacej dokumentácie v spolupráci s príslušnými orgánmi štátnej správy, stanoví možnosť využitia spracovaného územného priemetu ochrany kultúrnych hodnôt a stanoví v nich stupeň záväznosti. Doplnil, že v tomto prípade ide o spoluprácu s územne príslušným krajským pamiatkovým úradom.

Ďalej uviedol, že podľa § 11 ods. 2 pamiatkového zákona krajský pamiatkový úrad ako príslušný prvostupňový správny orgán vypracúva podklady súvisiace s prípravou územnoplánovacej dokumentácie. Uviedol, že pri stanovovaní rozsahu využitia územného priemetu ochrany kultúrnych hodnôt je potrebné vždy vychádzať z príslušného stupňa obstarávanej územnoplánovacej dokumentácie a z toho vyplývajúceho obsahu tejto dokumentácie. Územné priemety ochrany kultúrnych hodnôt sa vypracúvajú predovšetkým vo vzťahu k územnému plánu obce, prípadne zóny. Spolupráca obstarávateľov územnoplánovacej dokumentácie a orgánov ochrany pamiatok, je aj pri ďalších etapách obstarávania územnoplánovacej dokumentácie. V rámci prerokovávania ďalších etáp obstarávania územnoplánovacej dokumentácie má krajský pamiatkový úrad možnosť koordinovať s obstarávateľom, ako aj spracovateľom územnoplánovacej dokumentácie aj otázky zohľadnenia zásad pri spracúvaní príslušnej územnoplánovacej dokumentácie. V súlade s výsledkami prieskumov a rozborov zabezpečuje orgán územného plánovania, ktorý obstaráva územnoplánovacia dokumentáciu zadanie podľa § 20 ods. 2 písm. a/ stavebného zákona. Zadanie prerokuje s dotknutými orgánmi štátnej správy, teda v prípade zadania na spracovanie územnoplánovacej dokumentácie, dotýkajúcej sa úplne alebo čiastočne pamiatkového územia aj s krajským pamiatkovým úradom. Zdôraznil, že pri prerokúvaní návrhu územnoplánovacej dokumentácie regiónu a obce podľa § 22 ods. 2 stavebného zákona a pri prerokúvaní návrhu územného plánu zóny podľa § 23 ods. 2 stavebného zákona, je obstarávateľ príslušného stupňa územnoplánovacej dokumentácie územia, v ktorom sa nachádza pamiatková rezervácia, pamiatková zóna, ochranné pásmo, povinný vyžiadať si v súlade s § 29 ods. 4 pamiatkového zákona pred jej schválením stanovisko miestne príslušného krajského pamiatkového úradu.

Konštatoval, že v tomto prípade Mesto Banská Bystrica pri príprave územného plánu centrálnej mestskej zóny Banská Bystrica „časť Hronské námestie“ požiadalo Krajský pamiatkový úrad Banská Bystrica o záväzné stanovisko, pričom tento rozhodnutím č. BB-08/68/163/Far zo dňa 07. januára 2008 po

odbornom posúdení predloženého materiálu vyslovil svoj súhlas s preloženou územnoplánovacou dokumentáciou „Územný plán centrálnej mestskej zóny Banská Bystrica, zmeny a doplnky - časť Hronské predmestie“, pričom v bode 2 tohto stanoviska vyslovil, že v predloženom urbanistickom riešení spracovateľ územnoplánovacej dokumentácie predpokladá v riešenom území umiestnenie polyfunkčného obchodno-relaxačného, zdravotníckeho a obytného charakteru (HRONKA), ako jedného celku s rôznou výškovou úrovňou jednotlivých častí od 4 podlaží cez 5-podlažný hlavný objekt po 15-podlažný vežový objekt s kruhovým pôdorysom. Označil za prirodzené, že žalobca kúpil dotknuté pozemky za účelom investičnej výstavby v súlade so známym územným plánom.

Vyslovil, že v preskúmvanej veci došlo k právnomu pochybeniu zo strany správnych orgánov aj z dôvodu, že tieto sa vo svojich rozhodnutiach dostatočným spôsobom nevysporiadali s námietkou žalobcu ohľadom zásahu do jeho vlastníckych práv ani s existujúcim súhlasným stanoviskom krajského pamiatkového úradu. Ďalej správnym orgánom súd prvého stupňa vyčítal, že verejný záujem na ochrane pamiatok povýšili nad individuálny záujem žalobcu, vlastníka nehnuteľností zahrnutých do ochranného pásma bez toho, aby riadne odôvodnili svoje rozhodnutie vo vzťahu k námietkam žalobcu, ktoré boli vznášané v priebehu celého konania. Pochybenie správnych orgánov videl aj v tom, že riadne neodôvodnili, akým spôsobom by uplatnenie vlastníckych práv žalobcu ohrozilo, prípadne poškodilo vyhlásenú kultúrnu zónu. Zdôraznil, že žalovaný správny orgán nerešpektoval dobromyseľne nadobudnuté vlastnícke práva žalobcu, a to obzvlášť za situácie, keď tento pri nadobudnutí vlastníctva vychádzal z územného plánu centrálnej mestskej zóny Banská Bystrica schváleného v roku 2008, ktorému predchádzalo súhlasné stanovisko Krajského pamiatkového úradu v Banskej Bystrici.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 6/2012-127 zo dňa 27. júna 2013 zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietne. V podanom odvolaní namietal, že žalobca nenadobudol dobromyseľne práva, ktoré musel správny orgán po začatí správneho konania, vo veci vyhlásenia ochranného pásma Pamiatkovej rezervácie rešpektovať. Uviedol, že žalobca nadobudol do vlastníctva dotknuté pozemky parc. č. 4231/1, 4231/2, 4231/3 v k.ú. J. J. dňa 07. augusta 2007, tak ako je uvedené na liste vlastníctva č. XXXX, teda v čase nadobudnutia vlastníctva k týmto pozemkom mal žalobca vedomosť o skutočnosti, že podľa platnej územnoplánovacej dokumentácie Mesta Banská Bystrica je možné v dotknutom území stavať nehnuteľnosti s maximálne piatimi nadzemnými podlažiami. Zdôraznil, že až dňa 27. marca 2008 prijalo mestské zastupiteľstvo v Banskej Bystrici uznesenie č. 186/2008-MsZ, ktorým schválilo územnoplánovací návrh Centrálnej mestskej zóny, Zmeny a doplnky časť Hronské predmestie (ďalej aj „ÚPN CMZ Banská Bystrica“) a súčasne vyhlásilo Všeobecne záväzným nariadením Mesta Banská Bystrica č. 6/2008 záväzné časti ÚPN CMZ Banská Bystrica, pričom poukázal na skutočnosť, že až vyhlásením predmetného Všeobecne záväzného nariadenia Mesta Banská Bystrica došlo k zmene možnosti zastavať územie „Hronské predmestie“ polyfunkčným objektom s vežovým objektom s celkovou výškou 15 nadzemných podlaží. Dodal, že sám žalobca bol iniciátorom zmeny územnoplánovacej dokumentácie. Ďalej namietal, že Mesto Banská Bystrica po nadobudnutí právoplatnosti preskúmvaného rozhodnutia žalovaného neaktualizovalo záväznú časť ÚPN CMZ Banská Bystrica napriek tomu, že obstarávateľ územnoplánovacej dokumentácie je povinný v jej záväznej časti zohľadniť požiadavky špecializovanej štátnej správy a s cieľom dosiahnuť jej aktuálny stav je povinný podľa § 30 ods. 4 stavebného zákona aktualizovať každé 4 roky. Doplnil, že v prípade, ak by Mesto Banská Bystrica aktualizovalo záväznú časť ÚPN CMZ Banská Bystrica, bolo by povinné prevziať všetky podmienky ochrany ochranného pásma uvedené v rozhodnutí správneho orgánu prvého stupňa a v dotknutom území, ktoré je vo vlastníctve žalobcu by bolo možné postaviť výhradne dom s piatimi nadzemnými podlažiami.

Následne namietal, že vyjadrenie Krajského pamiatkového úradu Banská Bystrica zo dňa 07. januára 2008, č. BB-08/68/163/FAR bolo chybné interpretované a jeho odporúčania neboli zapracované do záväznej časti ÚPN CMZ Banská Bystrica. Uviedol, že s ohľadom na neexistenciu ochrany územia v zmysle pamiatkového zákona nebol Krajský pamiatkový úrad Banská Bystrica zo zákona vecne splnomocnený presne vymedziť podmienky ochrany, bol oprávnený sa len vyjadriť k pripravovanej územnoplánovacej dokumentácii a súčasne aj upozorniť na proces prípravy ochrany územia vo forme ochranného pásma.

Ďalej namietal, že Mesto Banská Bystrica malo túto skutočnosť zohľadniť a konanie vo veci obstarania územnoplánovacej dokumentácie dotknutého územia do vydania rozhodnutia o ochrannom pásme prerušiť s poukazom na potrebu vyriešenia predbežnej otázky. Poukazujúc na čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky uviedol, že ak by Krajský pamiatkový úrad Banská Bystrica vo svojom liste zo dňa 07. januára 2008 záväzne vyhlásil regulatívy ochrany pre dotknuté územie, ktorého ochrana nebola v tom čase vykonávaná v zmysle pamiatkového zákona, konal by v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky.

Taktiež uviedol, že problematiku záväznosti územného plánu obce, ktorý je spracovaný v zmysle platných ustanovení stavebného zákona, vo vzťahu k ochrane pamiatkového fondu chráneného podľa pamiatkového zákona na úrovni legislatívnej úpravy, je potrebné chápať v zmysle právneho princípu platného pre posudzovanie rozporov medzi ustanoveniami dvoch právnych predpisov *lex specialis derogat legi generali*, ktorý znamená, že ak existuje rozpor medzi ustanoveniami dvoch právnych predpisov, prednosť má konkrétnejší právny predpis oproti všeobecnejšiemu. Ďalej uviedol, že toto pravidlo sa uplatní, len pokiaľ ide o dva právne predpisy rovnakej právnej sily, pričom stavebný zákon predstavuje predpis všeobecného charakteru, ktorého ustanovenia vzťahujúce sa k ochrane kultúrneho dedičstva sú spresnené špeciálnym pamiatkovým zákonom. S ohľadom na uvedené konštatoval, že v prípade relevantného zdokumentovania pamiatkových hodnôt môže prikročiť Pamiatkový úrad Slovenskej republiky v zmysle § 18 pamiatkového zákona k vyhláseniu ochranného pásma, pretože týmto postupom plní úlohy na úseku špecializovanej štátnej správy na ochranu pamiatkového fondu tak, ako mu vyplývajú z platného znenia zákona. Orgány územného plánovania sú následne povinné rešpektovať právoplatné rozhodnutia Pamiatkového úradu Slovenskej republiky. Následne poukázal na skutočnosť, že od orgánov štátnej správy je obstarávateľ povinný si vyžiadať spracované ostatné podklady, ktorými sú v zmysle § 7a písm. d/ stavebného zákona programy ochrany kultúrneho a historického dedičstva, pričom týmto sa rozumejú aj rozhodnutia orgánov štátnej správy na úseku ochrany pamiatkového fondu, pretože zákon v § 1 ods. 1 vymedzuje predmet úpravy ako podmienky ochrany kultúrnych pamiatok, pamiatkových území, archeologických nálezov a archeologických nálezísk v súlade s vedeckými poznatkami a na základe medzinárodných zmlúv v oblasti európskeho a svetového kultúrneho dedičstva, ktorými je Slovenská republika viazaná. Preto vyslovil názor, že z uvedených ustanovení stavebného zákona vyplýva, že územnoplánovacia dokumentácia musí rešpektovať podmienky ochrany pamiatkového fondu tak, ako sú ustanovené pamiatkovým zákonom a v zmysle tohto zákona vydanými individuálnymi právnymi aktmi, ktorými sú rozhodnutia správnych orgánov na úseku ochrany pamiatkového fondu. Dal do pozornosti aj skutočnosť, že v zmysle § 11 ods. 5 písm. d/ stavebného zákona územný plán obce ustanovuje zásady a regulatívy ochrany kultúrno-historických hodnôt a významných krajinných prvkov. Ďalej uviedol, že vyhlásením ochranného pásma nie je vylúčená možnosť následných stavebných zásahov a aktivít na jej území. Každá takáto činnosť je regulovaná ustanovením § 32 pamiatkového zákona a podlieha procesu schvaľovania miestne príslušným krajským pamiatkovým úradom tak, aby bolo možné dodržať podmienky základnej ochrany pamiatkového územia v zmysle § 29 cit. zákona, ku ktorému sa vzťahuje ochranné pásmo. Posudzovanie týchto zámerov je individuálny proces, ktorý rešpektuje osobité podmienky ochrany ochranného pásma. Doplnil, že v prípade, ak pred vydaním rozhodnutia o vyhlásení ochranného pásma boli vydané iné rozhodnutia týkajúce sa dotknutej nehnuteľnosti - pozemku v zmysle ustanovení stavebného zákona, je správny orgán povinný prihliadať na dobromyseľne nadobudnuté práva účastníka konania pri vydávaní rozhodnutí podľa pamiatkového zákona. V závere odvolania súdu prvého stupňa vyčítal, že na uvedené skutočnosti neprihliadol, vyhodnotil ich neúplne a nesprávne, z čoho vyvodil nesprávny právny záver a napadnuté rozhodnutie zrušil.

Žalobca v písomnom vyjadrení navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť v celom rozsahu a súčasne žiadal priznať náhradu trov právneho zastúpenia v sume 165,58 €. Ohľadom námietky žalovaného, že v čase keď žalobca nadobudol vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam - pozemkom, ktorých sa týka vyhlásenie ochranného pásma Pamiatkovej rezervácie Banská Bystrica (ďalej aj „OP PR BB“), neumožňoval platný územný plán mesta Banská Bystrica stavať na týchto pozemkoch stavby s výškou až do 15 nadzemných podlaží, pričom samotný žalobca inicioval zmenu územného plánu CMZ Banská Bystrica až po nadobudnutí vlastníckeho práva k predmetným pozemkom, uviedol, že nepovažuje za

podstatnú skutočnosť, kto inicioval zmenu územného plánu CMZ Banská Bystrica. Za rozhodujúce označil, že táto zmena sa udiala zákonným spôsobom, a že Krajský pamiatkový úrad Banská Bystrica vyslovil súhlas s takouto zmenou. Naopak zdôraznil, že v čase začatia konania o vyhlásenie OP PR BB, ktoré skončilo vydaním rozhodnutia Krajského pamiatkového úradu Banská Bystrica č. PÚ-11/521-17/4810/And zo dňa 07. júla 2011, už platila zmena územného plánu CMZ Banská Bystrica, ktorá žalobcovi umožňovala realizovať na predmetných pozemkoch stavbu s výškou až do 15 nadzemných podlaží. Za rovnako irelevantný označil argument žalovaného, že v čase vydania napadnutých rozhodnutí správnych orgánov o vyhlásení OP PR BB žalobcovi nebolo vydané územné rozhodnutie ani stavebné povolenie ako individuálne správne akty, z ktorých by mu vyplývali konkrétne práva. Ďalej uviedol, že územný plán CMZ Banská Bystrica po prijatých zmenách a doplnkoch stanovoval konkrétne limity výstavby na pozemkoch žalobcu, pričom miera ich konkrétnosti sa zhodovala s konkrétnosťou regulatívov výstavby používanou v samotnom rozhodnutí o umiestnení stavby. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaného, že Krajský pamiatkový úrad Banská Bystrica sa vo svojom vyjadrení zo dňa 07. januára 2008, č. BB-08/68/163/ FAR, ktorým súhlasil so zmenou územného plánu CMZ Banská Bystrica pod názvom „Zmeny a doplnky čast' Hronské predmestie“, nemohol k návrhu zmien územného plánu vyjadriť negatívne, nakoľko v tom čas neplatila na pozemkoch žalobcu územná ochrana pamiatkového fondu, a teda Krajský pamiatkový úrad Banská Bystrica nebol zo zákona oprávnený presne vymedziť podmienky ochrany pamiatkového fondu týkajúce sa pozemkov žalobcu uviedol, že tento záver žalovaného nepokladá za správny, nakoľko podľa žalobcu tento mal možnosť vo svojom vyššie uvedenom vyjadrení zaujať negatívne stanovisko k obsahu návrhu zmeny územného plánu CMZ Banská Bystrica, a to i napriek skutočnosti, že v tom čase nespadať pozemky žalobcu do územnej ochrany pamiatkového fondu v Banskej Bystrici. Mal za to, že tento názor žalobcu potvrdil i samotný Krajský pamiatkový úrad Banská Bystrica, keď v predmetnom vyjadrení uviedol námietky k žalobcom navrhovanej stavbe, avšak nie k navrhovanej výške zástavby pozemkov, ale k navrhovanému ostrovčeku v rieke Hron. V závere vyjadrenia uviedol, že k vzťahu pamiatkového zákona a stavebného zákona sa žalobca vyjadril v žalobe a vo svojich vyjadreniach podaných v priebehu prvostupňového súdneho konania, pričom podľa žalobcu žalovaný k tejto otázke neuviedol v odvolaní žiadne nové skutočnosti.

Účastník konania Mesto Banská Bystrica v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že mu nie je zrejmé, o aké skutočnosti a dôkazy žalovaný opiera svoje tvrdenie, že v čase nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcu k dotknutým pozemkom parc. č. 4231/1, 4231/2, 4231/3 v k.ú. J. J. dňa 07. augusta 2007, zapísaným na liste vlastníctva č. XXXX bolo podľa platnej územnoplánovacej dokumentácie Mesta Banská Bystrica možné v dotknutom území stavať nehnuteľnosti s maximálne piatimi nadzemnými podlažiami. Poukázal na skutočnosť, že v čase nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcu k uvedeným pozemkom pre lokalitu Hronské predmestie, v ktorej sa pozemky nachádzajú, bol a v súčasnosti stále je záväznou územnoplánovacou dokumentáciou Územný plán Aglomerácie Banská Bystrica, Zmeny a doplnky I. etapa, ktorý bol schválený uznesením vlády Slovenskej republiky č. 207 zo dňa 18. marca 1997. Doplnil, že v zmysle uvedenej územnoplánovacej dokumentácie sa dotknuté územie nachádza v lokalite č. 39 Nábrežná zóna Pod Urpínom, pre ktorú platia nasledujúce záväzné regulatívy vyhlásené Všeobecne záväzným nariadením Mesta Banská Bystrica č. 149/2005 zo dňa 22. februára 2005, a to z hľadiska funkčného využitia územia uvažovať v danej zóne s vybavenostnými aktivitami, a zároveň v území rezervovať koridor pre zdvojkolajenie železničnej trate Zvolen - Banská Bystrica. Preto konštatoval, že predmetnými Zmenami a doplnkami nebol daný výškový regulatív, ale len funkčný regulatív. Následne uviedol, že mestské zastupiteľstvo v Banskej Bystrici prijalo dňa 27. marca 2008 uznesenie č. 186/2008-MsZ, ktorým schválilo územný plán centrálnej mestskej zóny Banská Bystrica - časť Hronské predmestie, a Všeobecne záväzným nariadením mesta č. 6/2008 vyhlásilo záväzné časti ÚPN CMZ Banská Bystrica, Zmeny a doplnky čast' Hronské predmestie. Zmeny a doplnky Územného plánu zóny musia byť v súlade s nadradenou územnoplánovacou dokumentáciou, ktorou v danom prípade je ÚPN- A B. Bystrica ZaD I. etapa. Poukázal na skutočnosť, že pokiaľ by nebola táto podmienka splnená, teda keby ÚPN CMZ BB, Zmeny a doplnky čast' Hronské predmestie boli v rozpore s nadradenou územnoplánovacou dokumentáciou - ÚPN-A B. Bystrica ZaD I. etapa, nemohli by byť schválené. Rovnako tak uviedol, že Mesto Banská Bystrica v súčasnosti spracúva nový územný plán mesta, pričom tento proces prebiehal už v čase nadobudnutia právoplatnosti preskúmaného

rozhodnutia. K návrhu nového územného plánu mesta sa ako dotknutý orgán vyjadroval aj Krajský pamiatkový úrad Banská Bystrica, ktorý k nemu zaujal súhlasné stanovisko s podmienkami, v zmysle ktorých požadoval na území ochranného pásma pamiatkovej rezervácie Banská Bystrica rešpektovať a zapracovať do záväznej časti nového územného plánu mesta Banská Bystrica regulatívy ochrany územia v zmysle právoplatne vyhláseného návrhu ochranného pásma pamiatkovej rezervácie Banská Bystrica. Doplnil, že uvedená požiadavka bola zo strany Mesta Banská Bystrica v plnom rozsahu akceptovaná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p., s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 21. mája 2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa napadnuté rozhodnutie žalovaného č. MK 2899/2011-51/14693 zo dňa 28. októbra 2011 a rozhodnutie Pamiatkového úradu Slovenskej republiky č. PÚ-11/521-17/4810/And zo dňa 07. júla 2011 podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Pamiatkový úrad Slovenskej republiky rozhodnutím č. PÚ-11/521-17/4810/And v zmysle § 18 ods. 2 pamiatkového zákona vyhlásil ochranné pásmo pamiatkovej rezervácie Banská Bystrica zriadenej Poverením školstva a kultúry SNR, č. nariadenia vlády 16.118./1955-leg. zo dňa 18. mája 1955, vymedzenej nariadením vlády Slovenskej republiky č. 108/2004 Z. z. zo dňa 10. februára 2004 o pamiatkových rezerváciách Banská Bystrica a Kremnica v zmysle § 16 ods. 2 cit. zákona, ktoré nadobudlo účinnosť 01. marca 2004 a evidovanej v Ústrednom zozname pamiatkového fondu Slovenskej republiky pod č. 10 a nehnuteľných národných kultúrnych pamiatok.

Preskúvaným rozhodnutím žalovaný (č. MK 2899/2011-51/14693 zo dňa 28. októbra 2011) potvrdil prvostupňové rozhodnutie a odvolanie žalobcu, ako aj účastníkov konania EXIMA, spol. s r.o. a Mesto Banská Bystrica zamietol.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, v spojení s prvostupňovým rozhodnutím, ako aj konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutých rozhodnutí žalovaného správneho orgánu.

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Odvolací súd považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom.

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého prvostupňového rozsudku, ktoré z tohto dôvodu neopakuje a súčasne na ne poukazuje. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov §§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods.1 O.s.p.).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Odvolací súd v danej veci zistil, že spor o zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného medzi účastníkmi konania v prieskumnom konaní spočíva práve v nesprávnom vyhodnotení vzťahu stavebného zákona a pamiatkového zákona.

Žalovaný v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že problematiku záväznosti územného plánu obce, ktorý je spracovaný v zmysle platných ustanovení stavebného zákona, vo vzťahu k ochrane pamiatkového fondu chráneného podľa pamiatkového zákona na úrovni legislatívnej úpravy, je potrebné chápať v zmysle právneho princípu platného pre posudzovanie rozporov medzi ustanoveniami dvoch právnych predpisov, teda *lex specialis derogat legi generali*. Dospel k záveru, že stavebný zákon predstavuje predpis všeobecného charakteru, ktorého ustanovenia vzťahujúce sa k ochrane kultúrneho dedičstva sú spresnené špeciálnym pamiatkovým zákonom.

Pravidlá postupu v takomto prípade sú jednoznačne dané v právnej teórii. Rozlíšenie právnych noriem na také, ktoré typovo nazývame *lex generalis* (norma všeobecná), a na tie, ktoré označujeme ako *lex specialis* (norma špeciálna), vyplýva z miery abstraktnosti formulácie hypotézy právnej normy. Vychádzajúc z jednotlivých predpokladov, pri existencii ktorých sa naplní hypotéza, je potrebné konštatovať, že norma špeciálna zahŕňa prvok, ktorý v protiklade k nej, nie je čo do bližšej špecifikácie obsahom normy všeobecnej, resp. ktorý je v nej zahrnutý všeobecnejšie, pričom zahŕňa širšiu množinu daného javu. Ide teda o vymedzenie „konkrétnejších prípadov“, ktoré by bez tejto úpravy inak spadali pod normu všeobecnú. V tejto súvislosti je nevyhnutné pre úplnosť uviesť, že tento vzťah je relatívny, nakoľko právna norma, ktorá je voči inej norme špeciálnou, môže byť vo vzťahu k inej norme normou všeobecnou (všeobecnejšou). Môže tak existovať reťazec, na ktorého začiatku stojí norma (najviac) všeobecná, a na ktorého konci sa nachádza norma (v najvyššej miere) špeciálna, vzťahujúca sa na najužší okruh prípadov, pričom medzi nimi sa môžu nachádzať normy rôznej miery všeobecnosti.

Dané odlišenie špeciálnej normy je v praxi dôsledkom potreby „na jeden alebo len na niektoré z ich komponentov viazať iný právny následok, ako vyvoláva norma všeobecná“. Preto v situácii, ak zhodnú skutkovú otázku upravuje ako norma špeciálna, tak aj norma všeobecná, uplatní sa pravidlo *lex specialis*

derogat legi generali.

S ohľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že nebol správny záver žalovaného, že stavebný zákon predstavuje predpis všeobecného charakteru, ktorého ustanovenia vzťahujúce sa k ochrane kultúrneho dedičstva sú spresnené špeciálnym pamiatkovým zákonom, nakoľko tento nezohľadnil skutočnosť, že zásada lex specialis derogat legi generali vyjadruje výlučnú aplikačnú prednosť osobitného predpisu (zákona) a súčasne zákaz duplicitnej vecnej pôsobnosti viacerých predpisov na jednu a tú istú skutočnosť. Preto uvedený vzťah zákonnej normy špeciálnej a všeobecnej by mohol nastať len v prípadoch, pokiaľ by citované zákonné ustanovenia upravovali tú istú materiu, resp. by sa dostávali do vzájomnej kolízie.

Odvolací súd sa taktiež stotožnil s právnym názorom krajského súdu aj pokiaľ išlo o povinnosť žalovaného náležite zdôvodniť rozhodnutie a vysporiadať sa s námietkami žalobcu ohľadom zásahu do jeho vlastníckych práv, ako aj s existujúcim súhlasným stanoviskom krajského pamiatkového úradu, keď žalobca pri nadobudnutí vlastníctva vychádzal z územného plánu centrálnej mestskej zóny Banská Bystrica schváleného v roku 2008, ktorému uvedené súhlasné stanovisko Krajského pamiatkového úradu v Banskej Bystrici predchádzalo. Preto odvolací súd poukazujúc na úpravu § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) uvádza, že bolo povinnosťou žalovaného zistené skutočnosti a z nich plynúce závery, za dôsledného dodržania procesného postupu v zmysle správneho poriadku, podrobne uviesť v odôvodnení rozhodnutia a toto riadne odôvodniť.

V ďalšom konaní bude úlohou odvolacieho orgánu, aby uvedené nedostatky odstránil (vydanie riadneho rozhodnutia a správny postup podľa §§ 53 až 61 správneho poriadku), riadnym a zákonným spôsobom rozhodol o predmetnom odvolaní a svoje rozhodnutie odôvodnil.

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie námietky žalovaného neboli spôsobilé spochybniť právny záver, ku ktorému dospel krajský súd, a preto napadnutý rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny potvrdil a v podrobnostiach naň poukazuje podľa § 250ja ods. 3 vety druhej O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1, 2 O.s.p.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu žalovaného.

Tarifná odmena za tento úkon právnej služby predstavuje sumu 130,16 € (z výpočtového základu pre rok 2013 v sume 781 €) podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“). Režijný paušál bol v sume 7,81 € (§ 16 ods. 3, § 1 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.). Daň z pridanej hodnoty (§ 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) zo sumy 137,97 € (130,16 € + 7,81 €) bola v sume 27,59 € (20 % zo sumy 137,97 €), spolu všetko 165,58 € (137,97 € + 27,59 €).

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi priznanú náhradu trov konania na účet advokáta, ktorý žalobcu v konaní zastupoval (§ 149 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.